

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

§. III. Obedientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

*SPERCU- volo, sed quod tu vis, & quod hono-
LUM SPI- ri tuomagis congruit.*

§. III. OBEDIENTIA.

Quanti sit meriti obedientia.
1. Paratus sis semper ad obediendum: quia minimum opus ex vera obedientia factum magis Deo placet, quam grande opus ex propria voluntate peractum. † Melius enim est ex simplici obedientia quicquid colligere, quam ex propria voluntate sublimi rerum cælestium contemplationi operam dare; & plus divini favoris obtinet, qui ex pura obedientia sobriè continenterque ad laudem Dei manducat, quam qui rigidissimam abstinenciam ex propria voluntate amplectitur. Aded scilicet gratum Deo sacrificium est, propriæ voluntatis, proprii sensus, & propriæ quæstionis abnegatio. Obedientia humilitatis prima filia, reddit hominem aptum ad quamlibet gratiam suscipiendam, atque ad cælum via tutissima est.

Inobedientia exemplum formidandum.
2. Qui obedire non vult in his in quibus obedire debet, & audax, ferox, atque contumax est in Prepositos suos, is inimicissimus Deo est. Quædam eximie sanctitatis Virgo, videns in spiritu animam cujusdam Monachi pœnis purgatoriis graviter torqueri, qui

† Asceticos de obedientie meritum magnitudine Magistros citat S. P. Ignatius Soc. Iesu parens ac fundator, in aurea sua de obedientie dotibus ac meritis Epistola. De quo videndus est R. P. Ferr. Ribaden. libro Vitæ S. P. Ignatii 5. c. 4. & qui Theologicè disputant Scholastici Doctores apud D. Thomam 2. 2. qu. 104. art. 2. & 3. & 3. parte q. 47. art. 2.

tamen satis probè vixisse putabatur, interrogavit Deum, quam ob causam illa anima non esset in cælo. Cui Dominus in hunc modum respondit: *Iste Monachus voluntati Abbatis & Prepositi sui in omnibus bonis humiliter consentire atque obtemperare noluit: displicuit enim ei quidquid Abbas faceret, existimans se sapientiore illo esse, & melius qualibet posse agere.*

Quando reprehenderis, suscipe benigno tranquilloque animo reprehensionem, & culpam tuam libenter agnosce. Si necesse est ut te excuses, breviter, modestè, & humiliter hoc facito.

§. IV. VANÆ GLORIÆ FUGA.

Non haberi, sed Deo placendum.
1. Non appetas esse admirationi, haberi que in honore apud homines. Et licet aliqua bona agas coram hominibus, non tamen idèd illa agas ut videaris, & glorificeris, vel sanctus credaris ab hominibus, sed ut homines Deum glorificent, beneque ædificentur ad laudem Dei. Mox ubi appetitionem vanæ gloriæ in te exoriri advertis, corrige illam: & omni impuritate rejectâ neglectâque, quære & specta Deum ejusque honorem. Optatius tibi sit contemni quam laudari, & subesse quam præesse.

Gaude vilioribus exortitiis amore Christi.
2. Non gravatè exequaris etiam infima & abiecta servitia amore cælestis Regis Jesu Christi, qui se ultra omnem modum humiliavit propter te. Submittete infra omnes homines: & in quieta valle

G g humi-